

marsund, begærede og fik jeg Lods ved Kalmar, idet Lodsens erklærede, at jeg var lodspligtig, og Lodspengene blev beregnede efter $44\frac{2}{100}$ Tons til 16 Kr. 71 Øre. For en Sikkerheds Skyld forhørte jeg mig atter Dagen efter og fik paany det Svar af Lodsens, at der til Farten i Kalmarsund krævedes Lods. Efter at jeg havde sejlet til Norrköping, hvor jeg ligeledes havde tvungen Lods, dels for indgaaende og dels for udgaaende til Nyköping paa Sjælland (med Trælast) kom jeg den 29de s. M. til Ølands nordre Odde med godt, klart Vejr og nordlig Vind.

I den Tro, at det forholdt sig rigtigt med hvad der var mig opgivet om Lodstvang i Kalmarsund, holdt jeg, i Stedet for at gaa gennem Kalmarsund, Kursen Øst om Øland, selvfølgelig udelukkende for at spare de dyre Lodspenge. Midt for Øland fik jeg fuldstændigt Vindstille; men et Par Timer hen paa Eftermiddagen sydlig Vind med godt Vejr. Vinden blev imidlertid friskere og friskere, og Kl. 2 om Morgenen, den 30te Oktober, var det en Storm af Syd med meget høj Sø. Kl. 4 à 5 Morgen maatte jeg derefter holde af Nord efter for at søge Læ i Kalmarsund. Op ad Dagen gik Vinden i SO. med Regntykning og hen paa Eftermiddagen blev det en orkanagtig Storm med et frygtelig oprørt Hav. Da jeg nu indsaa, at det blev umuligt at klare Landet fra mig, holdt jeg Kl. 4 Eftm. ind paa Land for derved mulig at bjerge Livet før Nattens Frembrud, hvilket ogsaa lykkedes mig, dog kun med et Havari paa 6 à 7,000 Kr. Skib og Last blev bjerget af Dykkere fra Stockholm og jeg kom derefter over til Oscarshamn.

Her erfarede jeg, at Kalmarsund, som efter Lodsens Udsagn var lodspligtigt Farvand, ikke er det. Jeg havde saa meget mere Anledning til ikke at tvivle om Sandheden af hvad Lodsens havde sagt mig, som den svenske Lodslov af 13de April 1894 i § 1, 2det Stykke, siger: „Såsom öppen sjö anses Kattegat, Øresund, Østersjön, Alands haf och Bottniska viken“. Det er indlysende, at jeg ikke vilde være gaaet Øster om Øland, dersom ikke Lodsens Forsikringer og Lodslovens Ord havde givet mig Ret til at antage, at Kalmarsund var lodspligtigt Farvand. I Kalmarsund, hvorigennem jeg vilde have passeret, dersom jeg havde vidst, at jeg kunde gøre det uden at betale Lodspenge, kunde jeg ikke have lidt Havari, da jeg vilde have været i Læ af Øland. Da de $\frac{2}{5}$ af Skibets Havari faldt paa mig personligt, har jeg lidt et Tab paa 2,200 Kr., hvilket har saa godt som ruineret mig i økonomisk Henseende, og det ikke paa Grund af nogen Fejl fra min Side, men blot fordi jeg satte Lid til, hvad Lodsens i Kalmarsund forsikrede mig og hvad Lodsloven sagde.

I den ovennævnte Anledning har jeg gentagende Gange indsendt Andragender til de svenske Myndigheder om den mig formentlig tilkommende Erstatning for det mig tilføjede Tab, der som alt anført udelukkende skyldes den af det svenske Lodsvesen udviste Malkonduite og fejlagtige Oplysninger fra samme.

Jeg har saaledes først henvendt mig til Hans Majestæt Kongen af Sverrig og Norge med en Ansøgning, som den danske Gesandt i Stockholm modtog; Gesandten lovede mig at forebringe Sagen for Hans Majestæt, ja korrigerede endog min Ansøgning (se vedlagte Koncepter til samme); men Gesandten undlod at forebringe Hans Majestæt Ansøgningen. — Derefter har jeg indsendt et Andragende til Udenrigsdepartementet i Stockholm og paa Foranledning af Lodsstyrelsen i Sverrig har der været afæsket Kalmar Lodskaptajn en Erklæring, der er dateret 27de Januar 1896 og som vedlægges i Aftryk tillige med Skrivelse af 9de Marts 1896, med hvilken den fremsendes. Jeg vedlægges endvidere: 2 supplerende Andragender til Hans Majestæt Kongen af Sverrig og Norge, hvilke Andragender den danske Gesandt ligeledes har nægtet at indgive.

Foruden de anførte Bilag, der formentlig ville være tilstrækkelige til Sagens Belysning, er jeg i Besiddelse af et ikke ubetydeligt Materiale af Korrespondancer, Andragender og Svarskrivelser til og fra svenske og danske Myndigheder, Konsulater m. v. Særlig skal jeg henvise til en Skrivelse af 23de Juni 1899 fra det danske Vicekonsulat i Uddevalla (der vedlægges i Aftryk), i hvilket kommuniseres en Skrivelse fra Udenrigsdepartementet i Stockholm, hvori jeg henvises til at søge min Ret gennem de danske Myndigheder. Dette har jeg ogsaa gjort ved Henvendelser til det danske Udenrigsministerium, men som det af vedlagte seneste Svarskrivelse af 3die Januar 1902 fremgaar uden noget Resultat.

Efter nu ad enhver tænkelig Vej gennem de administrative Myndigheder at have søgt min formentlig utvivlsomme Ret, mæn kun med det Resultat, at jeg har faaet en Mængde gyldne Løfter og mundtlige Erkendelser fra alle Sider af min Ret,